

[Ministeren for kulturelle anliggender]

bl.a. af myndigheds- og organisationsrepræsentanter. Det er derfor for tidligt at udtale sig i enkeltheder om indholdet af det kommende lovforslag. Derimod kan der tales om nogle af de problemer, jeg mener vi bør beskæftige os med.

Det kgl. Teater bør inddrages i den almindelige teaterlovgivning.

Også om den økonomiske ramme for den forestående lovgivning er det for tidligt at gøre sig tanker, men der er områder, som klart i forhold til de øvrige teaterformer trænger til økonomiske forbedringer. Det vil derfor også være relevant at beskæftige sig med spørgsmålet om en ændret anvendelse af de eksisterende bevillinger.

Udviklingen – også den lovgivningsmæssige – har navnlig været gunstig for de teatre, der er omfattet af faste støtteordninger, hvor stat og amt eller kommune i fællesskab står for finansieringen. Dette gælder teatre fra landsdelsscenerne til egnteatrene. Det seneste gennembrud i så henseende er sket for børneteatre og opsøgende teatre ved lovrevisionen i 1979. Jeg tillægger dette område meget stor betydning og er glad ved at konstatere, at amter og kommuner har taget positivt imod den opfordring, loven indeholder til at tage vare på disse teaterformer. Jeg må imidlertid også konstatere, at der endnu er hvide pletter på landkortet, og jeg vil gerne opfordre kommunerne til at være opmærksomme på de store værdier, som oprettelsen af sådanne teatre indeholder for egnens befolkning.

En konsekvens af de faste støtteordninger – utilsigtet, men mærkbar – er det blevet, at teatre og grupper, der står uden for støtteordningerne, er blevet forholdsvis ringere stillet, og at de midler, der er til rådighed til støtte til enkeltinitiativer, er svundet ind. Mange teatre eksperimenterer, og fornyelserne kan komme fra alle kanter, men det er livsvigtigt, at der er plads til nye initiativer uden for de faste scener, både bevillingsmæssigt og med hensyn til spillesteder. Dette gælder alle teatrets former, også f. eks. balletten.

Vi må sikre både dramatikere og teatrene muligheder for at fortsætte og udvide det samarbejde, der i de sidste sæsoner har ført dansk dramatik ind i en glædelig opgangs-kurve.

Teaterlivet i provinsen uden for landsdels-scenebyerne er trængt af økonomiske vanske-

ligheder. Det rejsende Landsteaters bevilling strækker knap til en overholdelse af pligten til at producere et tilstrækkeligt antal forestillinger inden for et alsidigt repertoire, og teaterforeninger har mange steder vanskeligt ved at skaffe sig det fornødne økonomiske grundlag for deres virksomhed.

Teateruddannelsesudvalget afgav i 1978 betænkning med en række forslag om nye uddannelser inden for de tekniske områder og forbedringer af skuespiller- og instruktøruddannelser. Der er nu et påtrængende behov for at realisere disse forslag.

Amatorteatret vil ligesom andre amatørbevægelser indtage en central plads i 80ernes kulturelle liv. Den hidtidige praksis, hvorefter de forskellige kunstneriske amatørbevægelser, særligt inden for teater og musik, støttes af bevillinger under de respektive love, bør antagelig opretholdes, og i så fald bør amatørteatret nu seriøst placeres i teaterlovs-sammenhæng.

Dette er blot eksempler på de problemer, som vi skal beskæftige os med i forbindelse med revisionen af teaterloven. Opremsningens karakter af mangelliste må ikke overskygge den kendsgerning, at teaterlovgivningen gennem 60erne og 70erne har stabiliseret dansk teater på et højt kvalitetsniveau med en solid publikumsinteresse. Det er denne udvikling, der må fastholdes og videreføres.

Teaterområdet er et hovedeksempel på samarbejde og opgavefordeling mellem stat, amtskommuner og kommuner. I det kommende udvalgsarbejde må det eksisterende system i så henseende vurderes og andre modeller analyseres.

Enhver teaterlovgivning og ethvert støtte-system må som grundlag have den kunstneriske frihed for det enkelte teaters ledelse til at vælge sit repertoire og tilrettelægge sin virksomhed. Vi må være opmærksomme på risikoen for, at indskrænkninger af denne frihed bliver en utilsigtet konsekvens af udviklingen af de offentlige støttesystemer.

En dansk filmproduktion kan vi ikke undvære. Og vi kommer så ikke uden om statsstøtten; også i de andre nordiske lande og i EF-landene har man som bekendt støtteordninger for den nationale film.

For regeringen er det en del af den kulturpolitiske målsætning, at man i danske biografer landet over skal kunne se danske film. Men det er også et led i kulturpolitikken, at